

Kapitola druhá - Rozhovor

Uplynuly už dva dny. Trochu se oteplilo, takže sníh tál a vytvářel na ulicích odpornou břečku. Lara byla právě na cestě do Thomayerovy nemocnice, kde chtěla navštívit Kurtise, a zároveň mu také poděkovat, že jí pomohl vše vysvětlit policii (samozřejmě, alespoň trochu uvěřitelně, což znamená, že devadesát procent z toho byly...hm...lži).

Ovšem, díky němu a jeho pohotovému jazyku ji osvobodili a stáhli veškerá obvinění. Dokonce se jí i omluvili, a když z Paříže došel zásilkou její batoh (který už si neměli důvod ponechat, protože byl celý případ uzavřený), nemohla si pomalu už na nic stěžovat.

Ve verzi, kterou s Kurtisem předložila policii, Eckhardt byl skutečné Monstrum (tady výjimečně nelhali) a vyhlédl si Laru jako obětího beránka. Omráčil ji v bytě, kde měla schůzku s Von Croyem, jeho zabil a poté podnikl vše proto, aby kolem ní umíralo co nejvíce lidí – co nejpodezřelejším způsobem, samozřejmě. Jenže když unikla do Prahy, plány se mu zvrty – zrovna, když ji vlákal na Strahov (o jejím pátrání po skutečném vrahovi také nelhali, jen ty desítky mrtvých strážných museli shodit na někoho jiného), jeden z jeho zaměstnanců se vzbouřil a navzájem se zabili v souboji. Lara měla štěstí, protože většina důkazů přežila explozi, a tak ne jeden policista zbledl na barvu křídý, když viděl vypreparované orgány a různé další věci, co plavaly v Eckhardtových laboratořích.

Ačkoliv tento příběh zněl oběma dobrodruhům jako strašlivá pitomost, policie tomu věřila a hodně uspíšila uzavření případu – nikdo se nechtěl hrabat v důkazových materiálech, ze kterých by zvracel i doktor Frankenstein. To bylo sice k Lařínému prospěchu, jenže ji hlodala jedna pochybnost – Karlovo tělo se pořád ještě nenašlo.

O to se taky budu muset postarat později, pomyslela si. Ale na druhou stranu je nemožné, aby takový výbuch přežil, Nephilim nebo ne. To jí docela uklidnilo – pokud věděla, z mrtvých se z jejích známých vracely jen mumie a kostry, které potkala na své výpravě do...

Zatřásla se a nervózně se rozhlédla po autobusové zastávce, jestli si toho někdo z jejích spolučkatelů na autobus nevšiml. Naštěstí ne – všichni buď znuďně zírali do země, nervózně podupávali, nebo spolu brebentili tím prapodivným slovanským jazykem. Lara nerozuměla ani slovo a to jí docela znervózňovalo, zvláště už proto, že z většiny novin na ní pokukovala její vlastní fotografie.

Utáhla si řemínky kolem ramen a užívala si přitom pocit, že má opět na zádech svůj starý batoh. Ačkoliv byla už léta rozhodnutá, že nebude závislá na nikom a na ničem, tahle věc pro ni znamenala skutečně mnoho. Nosila ho během skoro každého dobrodružství, kterého se kdy zúčastnila, od té doby, co s Wernerem byli v Kambodži...

Werner...bylo divné o něm přemýšlet, teď když byl pryč. Přestože byl odjakživa potížista, nikdy by jí nenapadlo, že skončí takhle. Schopný, inteligentní a vzdělaný Von Croy. A já k němu kdysi vzhlížela jako k nějaké modle, pomyslela si hořce.

Zavrtěla hlavou a rozhlédla se. Úplně zapoměla, na které zastávce má vystoupit. Doprava v Praze byla skutečně šílená (ale kam se hrabala na Londýn) a jména jednotlivých částí města byla šílenější, než by si kdy byla schopná představit. Luddick evidentně nebylo typické české jméno.

Nevěděla ani, kudy se má dát od zastávky, aby se dostala k nemocnici. Ignorovala několik zvědavých pohledů od lidí, kteří prodávali u vchodu do metra noviny, a začala se vyptávat lidí, jak se dostat tam, kam chtěla. A samozřejmě, buď jí nerozuměli, nebo nebyli místní. Asi čtvrtý člověk jí ale vysvětlil lámanou angličtinou, že má jet na zastávku Nemocnice Krč. Hned, co vystoupí z autobusu, uvidí nemocnici, je to prý obrovská budova hned přes silnici.

Poděkovala a těžce vzdychla. Tohle bude dlouhý den.

--

Když vešla do pokoje, ve kterém Kurtis ležel, jeho vzhled ji docela překvapil. Jistě, utrpěl hodně těžké zranění, ale i tak ji ta bledá a unavená tvář znervóznila. Otočil se a usmál se na ni. *Alespoň nějaká známka lepšího stavu, než když jsem ho viděla minule.* Ulehčeně si oddychla a posadila se na židli vedle něj.

„Jak je, amíku?“

„Už bylo líp, díky za optání,“ povzdechl. „Mimochodem, jak víš, že-“

„Ten přízvuk je dost výmluvný.“

Ušklíbl se. „To mě mělo napadnout.“ Pak se na chvílku odmlčel. „Takže, cos ty dva dny podnikala?“

„Nic moc. Upřímně řečeno se cítím jako...no, jako turista.“ Když viděla jeho tázavý pohled, pokračovala. „Nenechali mě za tebou přijít dřív, takže jsem se prostě jen procházela, prohlížela památky, sháněla si čisté oblečení a...ehm...spala. Hodně spala. Od té pařížské události jsem už pomalu nevěděla, jak vypadá normální postel.“

Kurtis se pobaveně pousmál. „Jo, o tom mi něco povídej. Když mě sem převezli, byl jsem blahem bez sebe. Do té doby, než odezněla anestetika, samozřejmě. Pak už jsem začal docela dost pociťovat, že ten chirurg mi nejspíš na stěny žaludku vyšíval obrázky a svůj autogram, než aby se snažil jen napravit tu škodu, co tam Boaz nechala.“

„Tak mu hlavně neříkej, aby to vypáral.“

„Neboj, nejsem sebevrah.“ Podepřel se rukama a víc se napřímil. „Takže, dá se říct, že tě to *Další temné, studené město* docela chytlo?“

Při citaci svého vlastního výroku sebou trhla. „Ty odporný špehující zmetku!“ Kurtis pokrčil omluvně rameny, ale úšklebek mu z tváře nezmizel. „No...je to další temné a studené město, v tom se můj názor nemění. Ale má pěkné památky. Škoda, že mě nikdy nenapadlo sem zajet dřív. Mnohem víc bych si užila svou návštěvu, kdyby tu nebylo to všechno, jako-“

„...vraždy Monstra, Cabal, Eckhardt, zmutovaná Boaz, kulička Müller...“

„Lepší shrnutí bych nedovedla podat ani já.“

Odkašlal si a pak začal vážněji. „Když už jsme nakousli téma jménem Eckhardt...“

„Neboj. Slíbila jsem ti, že ti všechno povím.“

„Fajn,“ přikývl. Takže začneme s tím hajzlíkem, co si říká Temný Alchymista.“

„Dobře.“ Protáhla se a pak se k němu trochu víc naklonila, aby je nemohli poslouchat další pacienti na pokoji. I když nebyla moc velká šance, že by jim rozuměli vše, přesto by někdo mohl vyslechnout tolik, aby zpochybnil na policii jejich verzi. „Je mrtvý, tak, jak je to jen možné. Bohužel jsem si ho ale nemohla zabodnout sama. Tu radost mi zkazil další člen Cabalu. Říká ti něco jméno Joachim Karel?“

Kurtisův výraz potemněl. „To teda zatraceně jo,“ zasyčel. „Byl tam, když zavraždili mého otce. Držel na mém hnusometru druhou příčku.“

Lehce se dotkla jeho ramene. „To je mi líto. Snad tě alespoň potěší, že jeho zdravotní stav je momentálně stejný, jako Eckhardtův. Bylo to snazší, než jsem čekala, když vezmu v úvahu, že to byl Nephilim-“

„Co?!“

Zmateně se na něj podívala. „Jo. Poté, co použil třetí Úlomek na Eckhardta, mi to řekl a...no, změnil se...“

„Měl bledou kůži se znaky, bílé vlasy...?“

„Jo.“

„Dobře, dejme tomu, že tohle sedí. Jak tedy zemřel?“

Řekla mu vše o získání Sanglyphu, jak přitiskla artefakt ke Spáčově noze a když skončila, nervózně se zadívala na Kurtise.

„Řekni...viděla jsi jeho mrtvolu?“ zeptal se a očima ji nepokrytě prosil, aby řekla ano.

Archeoložka jen zavrtěla hlavou. „Ne. Ale jsem si jistá, že se mezi živé v tenhle moment už nejspíš nepočítá.“

Opřel si hlavu, evidentně ho zcela nepřesvědčila. „Radši bych si byl jistý. Ale myslím, že bys mohla mít pravdu. Zkoušel na tebe taky ty triky Jsem-tenhle-nebo-tamten-a-pomáhám-ti-už-fakt-dlouho-věř-mi-smrtelníku?“

Přikývla. „Změnil se v pár lidí, které jsem potkala. Včetně tebe.“

Lovec démonů se zachechtal. „Tak to ti muselo být jasné, že je obyčejná napodobenina. Jak by mohl napodobit ten šarm, tu inteligenci, to osobní kouzlo, ten-“ Dál už se nedostal, protože jeho návštěva vyprskla smíchy.

„A ten smysl pro humor.“

V ten moment vešla zdravotní sestra a na vozíku s sebou vezla tácy s obědy pro každého pacienta. Kurtis se zadíval na obsah talíře a jeho tvář získala ještě o stupeň bělejší odstín. Lara

provedla rychlou obhlídku a s nevěřícím pohledem vykoktala, „Ehm...užij si to. Vypadá to opravdu...no...jak bych to...lahodně?“

„Ale děkuji!“ zamumlal a trošku ochutnal, okamžitě se ale chytil za krk, jak ho přepadl záchvat kašle. Mezi jednotlivými zachrchláními se snažil mluvit tak, aby se zároveň nepozvracel. „To...bylo...ještě horší...než ta Boaz, sakra! Je tu vůbec něco...požitelného?!“

„Zkus ten talíř. Porcelán je prý lahůdka, když dostatečně vyhladovíš.“

Protočil oči. „Proč se mě tu snaží všichni zabít?“

„Ani nemocnice už nejsou bezpečné.“

„Vítej v Paříži.“ Rozhlédl se a opravil se. „Pardon, v Praze.“ Zvedl z tácu čaj a trochu upil. „Horké, chutné a neotrávené. Výborně.“

Lara se ďábelsky usmála. „Hned to napravím.“

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsi mě zachraňovala, když teď děláš vše proto, abys mě dostala do hrobu?“

„No, třeba se chci pomstít za ten Louvre...“ Potlačila další výbuch smíchu, když uviděla jeho ublížený výraz. „Takže, co plánuješ teď?“

„Moje plány pro brzkou budoucnost jsou momentálně limitovány podmínkou, zdali přežiju tuto kuchařovu obludnou pomstu, či ne.“

„Vtipnej amík, co může být horšího. Samozřejmě, že jsem měla na mysli tvé plány po propuštění z nemocnice.“

„Nejsem tak blbej, jak vypadám, víme?“ Ignoroval její pohled, z něhož vyzařovala věta *Dokaž to!* Abych byl upřímný, nemám šajn. Jak jsi uhodla, původně jsem z USA, Utahu. Jenže po většinu života jsem žil v Paříži. Válka stínů by se bojovala blbě přes dopisy nebo e-mail. “

„Nepovídej.“

„Každopádně, až se uzdravím, tak bych si rád našel novou práci...kdekoliv,“ vzdychl. „Co ty?“

„Já se chci, přirozeně, vrátit do Anglie.“

„Chápu.“

Oba chvíli zůstali tiše sedět. Lara přemýšlela nad tím, co zrovna řekla. Vrátit se zpět do Anglie? Do Surrey? Ano. Chtěla by zůstat ve svém panství, alespoň tak dlouho, aby se dala dohromady. Ale co pak? Začít znova cestovat po neobjevených hrobkách, střídat jedno dobrodružství za druhým? Hodně o tom pochybovala, hlavně po tom, co se stalo v Egyptě. Po té temnotě, našeptávání prokletých a...

Setřásla ze sebe ty vzpomínky. Teď neměla čas se jimi zaobírat. „Musím už jít. Ale ještě neoslavuj, zítra se vrátím.“ *Abych zjistila, co jsi vlastně zač. Mám ohledně tebe ještě hodně nezodpovězených otázek.*

„Ale to mě mrzí,“ zachechtal se, skoro jako kdyby jí četl myšlenky.

„Řekla jsem ti už někdy, že tě zabiju? Pomalu a bolestivě?“

„Au...“

Usmála se a zamířila ke dveřím.